

И си сопаса отъ бѣло сѣрце
Отъ бѣло сѣрце свилени поясъ,
И си опаса мраморна плоча,
Ми ъж носила деветъ месеци,
Ми ъж изва'и отъ бѣло сѣрце,
И си ъж пови съ кумашъ пелена
Съ кумашъ пелена, со сѣрменъ поясъ,
И си месила бѣла погача,
И си канила кум-отъ и поп-отъ,
Да ми го кѣрстѣтъ мѣшко-но дете.
Како 'и кани, така дойдо'е;
Го однесо'е мѣшко-но дете,
Мѣшко-но дете во лепа цѣрква;
И го отвивѣтъ мѣшко-но дете,
За да му кла'ѣтъ на дете име.
Кога да видѣтъ чудо големо!
Повіена ѣ мраморна плоча;
Си ъж враті'е плоча-та назотъ.
Того имъ велитъ сирота Яна:
„Егиди куме, куме и попе!
Како на дете име кладѣте?“ —
„Егиди Яно, сирота Яно!
Аль сѣ кѣрща'атъ мраморна плоча?“
И си ъж зеде сирота Яна
И си ъж зеде мраморна плоча,
И си ми седна во стреле дворе
Викнала Яна тѣги со гласѣ:
„Егиди боже, е' мили боже!
Кѣде сѣ чуло, и сѣ видело,
Деветъ месеци мраморна плоча,
Да ми сѣ носитъ на бѣло сѣрце,
Како ѣ носифъ така остана,
Не сѣ чинела мѣшко-но дете!“
Плюсна да плачитъ дури до бога,
Дури сѣ чуло глас-отъ на бога.
Того си велитъ вишени господъ:
„Егиди віе до два ангела!
Ай да слезите на цѣрна земя;
Али оганъ земя изгорило?
Али вода земя ѣ понесло?“